

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

**GRATIAS
AGIT
MMXIII**

GRATIAS AGIT MMXIII

CENA MINISTRA
ZAHRA NIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

SEZNAM LAUREÁTŮ
LIST OF LAUREATES

HELENA BASLER

RAKOUSKO / AUSTRIA

BOHUSLAVA BRADBROOKOVÁ

VELKÁ BRITÁNIE / GREAT BRITAIN

ADEL ČILJAKOVA

UZBEKISTÁN / UZBEKISTAN

JIŘÍ GEORG DOKOUPIL

ČESKÁ REPUBLIKA / CZECH REPUBLIC

MONS. PETR ESTERKA

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ / UNITED STATES OF AMERICA

ANDRZEJ JAGODZIŃSKI

POLSKO / POLAND

LEONORA JANOTOVÁ

CHORVATSKO / CROATIA

MAGDALENA JETELOVÁ

NĚMECKO / GERMANY

MAGDALENA KOŽENÁ

ČESKÁ REPUBLIKA / CZECH REPUBLIC

PAOLO PETIZIOL

ITÁLIE / ITALY

MARIE PROVAZNÍKOVÁ

UKRAJINA / UKRAINE

DAGMAR TAKÁCSOVÁ

SLOVENSKO / SLOVAKIA

LEONARD TOBING

INDONÉSIE / INDONESIA

CHARITA ČESKÁ REPUBLIKA

CARITAS CZECH REPUBLIC

A black and white portrait of Helena Basler, a woman with shoulder-length dark hair and bangs, looking directly at the camera. She is wearing a dark, textured jacket over a light-colored scarf. The portrait is set against a plain, light background and is framed by a wide, light-colored border.

HELENA BASLER

PŘEDSEDKYNĚ KULTURNÍHO KLUBU
ČECHŮ A SLOVÁKŮ V RAKOUSKU
/ CHAIR OF THE CULTURE CLUB OF
CZECHS AND SLOVAKS IN AUSTRIA

RAKOUSKO
/ AUSTRIA

Helena Basler, rozená Dvořáková, se narodila ve Falknově nad Ohří. Od svých dvou let až po odchod do Vídně žila v Praze. Po příchodu do Rakouska v roce 1968 se začala postupně zapojovat do činnosti české komunity. Od roku 1992 byla jednatelkou Kulturního klubu Čechů a Slováků v Rakousku (dále Klub), od roku 1998 pak jeho předsedkyní. V roce 2000 se stala šéfredaktorkou a vydavatelkou měsíčníku Kulturní klub. Členkou Konzultativní rady při Stálé komisi Senátu pro krajiny žijící v zahraničí je od roku 1999. Vedle činnosti v Klubu zastává funkci prezidentky Českého kulturně historického centra. Je členkou výboru Sokolské župy rakouské, výboru Sokolské jednoty III/XI, členkou Českého srdce, Akademického spolku, Rakousko-české společnosti, Klubu amerických dam aj.

Za svého předsednictví v Klubu iniciovala a rozšířila spolupráci s mnoha rakouskými a českými institucemi a spolky, např. Spolkovým kancléřstvím, českými a rakouskými ministerstvy, Rakouským kulturním institutem, Slovenským institutem, Českým centrem, Centrálou cestovního ruchu, Diplomatickou akademií, zastupitelskými úřady České a Slovenské republiky, Institutem slavistiky ve Vídni, Českým rozhlasem, Národní knihovnou ve Vídni, Nadací pro dějiny kultury ve střední Evropě, Společností pro dobré soužití česky a německy mluvících zemí a občanů a Společností pro historické menšiny. Je v pravidelném kontaktu s rakouskými institucemi Europäische Föderalistische Bewegung (EFB), Europäische Akademie für Lebensforschung, Wr-ARGE (Wiener Arbeitsgemeinschaft für Volksgruppenfragen – Volksgruppeninstitut), aj.

Podílela se na zajišťování pracovních návštěv českých poslanců a senátorů a na pořádání Týdnů zahraničních Čechů v Praze. V roce 2003 zorganizovala v Rakousku Vídeňské dny jako prolog k Týdnu zahraničních Čechů v Praze. Uspořádala výstavu o činnosti českých spolků po roce 1945, setkání s osobnostmi českého původu v rakouské Nationalbibliothek a mezinárodní plesy Europa magna v Auerspergském paláci a ve Schwarzenberském paláci. Iniciovala s kolektivem sbírku na pomoc České republice po povodních a sbírku na pamětní desku písničkáři a herci Karlu Hašlerovi. Deska byla v roce 2005 slavnostně odhalena v bývalém koncentračním táboře Mauthausen, kde umělec zemřel. V roce 2008 zorganizovala výstavu v Rakousku žijících a tvořících česko-rakouských a slovensko-rakouských výtvarných umělců pod názvem Integrace v emigraci 1968–2008. Intenzivně podporuje spolupráci s Klubem Čechů na Slovensku působícím v Bratislavě a s Klubem přátel Rakouska v České republice působícím v Praze. Zasloužila se o rozšíření měsíčníku Kulturní klub, který je v dnešní době největším tiskovým orgánem Čechů a Slováků v Rakousku. Zúčastňuje se sympozií a konferencí, pořádá přednášky, autorská čtení, výstavy a jednou měsíčně promítání českých filmů na Velvyslanectví České republiky ve Vídni. Podílela se na vydání dvou publikací: dvojjazyčných rozhovorů Přišli jsme odjinud... a dvojjazyčného sborníku Vídeňští Češi 1945–2005. Helena Basler se plně věnuje zachování českého jazyka, kultury a kulturního dědictví v Rakousku. Klub a měsíčník Kulturní klub byly za jejího vedení oceněny v roce 2002 vyznamenáním ministra kultury České republiky Artis Bohemiae Amicis.

•

Helena Basler, née Dvořáková, was born in Falknov nad Ohří. She lived in Prague from the age of two until she left for Vienna in 1968. After settling in Austria, she gradually became involved in the activities of the Czech community there. In 1992, she became the secretary of the Culture Club of the Czechs and Slovaks in Austria (the "Club") and since 1998 has been its chairwoman. In 2000, she became the editor and publisher of the Club's monthly magazine. Since 1999, she has been a member of the Consultative Council of the Permanent Senate Commission on Compatriots Living Abroad. In addition to the activities of the Club, she holds the position of president of the Czech Cultural and Historical Center. She is a member of the board of the Austrian Sokol District, the board of Sokol Unit III/XI, as well as a member of České srdce (Czech Heart), the Academic League, the Austrian-Czech Society, the American Women's Association of Vienna, and other organizations.

During Ms. Basler's leadership of the Club, she initiated and expanded cooperation with many Austrian and Czech institutions and associations, such as the Federal Chancellery, Czech and Austrian ministries, the Austrian Cultural Institute, the Slovak Institute, the Czech Center, the Central Tourist Authority, the Diplomatic Academy, the Embassies of the Czech and Slovak Republics, the Institute of Slavic Studies in Vienna, Czech Radio, the National Library in Vienna, the Foundation for the History of Culture in Central Europe, the Society for Good Coexistence of Czech and German-Speaking Countries and Citizens and the Society for Historical Minorities. The Club is in regular contact with Austrian institutions such as the Europäische Föderalistische Bewegung (EFB), the Europäische Akademie für Lebensforschung, Wr-ARGE (Wiener Arbeitsgemeinschaft für Volksgruppenfragen – Volksgruppeninstitut), and others.

Ms. Basler organized working visits by Czech deputies and senators and assisted with the coordination of Weeks for Expatriate Czechs in Prague. In 2003, she organized Vienna Days in Austria as a prologue to the Week for Expatriate Czechs in Prague. She arranged an exhibition of the work of Czech societies after 1945, meetings with personalities of Czech origin in the Austrian Nationalbibliothek, and the international Europa Magna balls in the Auersperg and Schwarzenberg Palaces. She initiated a collection to help the Czech Republic after the 2002 floods and a collection for a memorial plaque honoring songwriter and actor Karel Hašler. The plaque was ceremoniously unveiled in 2005 at the former concentration camp Mauthausen, where the artist died. In 2008, she organized an exhibition in Austria of active Czech-Austrian and Slovak-Austrian artists called Integration in Exile from 1968 to 2008. She strongly supports cooperation with the Slovak Club of Czechs in Bratislava and the Club of Friends of Austria in the Czech Republic in Prague. She was responsible for the expansion of the Culture Club monthly magazine, which is today the largest publication for Czechs and Slovaks living in Austria. She participates in symposia and conferences, organizes lectures, readings, exhibitions and monthly screenings of Czech films at the Embassy of the Czech Republic in Vienna. She contributed to the release of two publications: a bilingual book of interviews entitled We Came from Elsewhere... and the bilingual anthology Viennese Czechs 1945–2005. Ms. Basler is fully dedicated to the preservation of Czech language, culture and heritage in Austria. Under her leadership, the Club and its monthly magazine Culture Club received the Artis Bohemiae Amicis award from the Ministry of Culture of the Czech Republic in 2002.

•

**BOHUSLAVA
BRADBROOKOVÁ**

ČESKO-ANGLICKÁ SPISOVATELKA
A LITERÁRNÍ HISTORIČKA
/ CZECH-ENGLISH WRITER
AND LITERARY HISTORIAN

VELKÁ BRITÁNIE
/ GREAT BRITAIN

Dr. Bohuslava Bradbrooková je původem z Valašského Meziříčí, kde se narodila jako Bohuslava Růžena Nečasová. Vystudovala češtinu, angličtinu a slovanské literatury na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, studium ukončila v roce 1952 doktorátem. Její disertační práce byla poznamenána atmosférou komunistického převratu z února 1948. Přesto se nezabývala do hloubky myšlenkou na emigraci a její útěk ze země byl, jak sama na tyto události vzpomíná, spíše impulzivní a velmi dramatický. Z komunistického Československa uprchla v roce 1952 přes Rakousko. Nejprve v Irsku a poté ve Velké Británii žila od roku 1953 až do návratu do České republiky v roce 2008. Je držitelkou dvojího občanství – českého a britského.

Ve Velké Británii pokračovala ve studiích v oboru komparativních literatur na univerzitě v Oxfordu. Studium ukončila druhým doktorátem (1958). Následně se věnovala pedagogické činnosti. Dr. Bradbrooková se řadí mezi přední odborníky na život a dílo Karla Čapka. Je jen málo osobností s jejím zápletem pro šíření klenotů české a slovenské kultury v anglosaském prostředí. Byla blízkou přítelkyní profesora anglické literatury Otakara Vočadla, s nímž vedla čilou korespondenci. Ve Velké Británii přednášela anglickou literaturu na velšské univerzitě v Bangoru, později na univerzitě třetího věku v Cambridgi, kde se jí konečně naskytla příležitost i k přednáškám z české literatury a z české kultury vůbec. Této pedagogické činnosti v Cambridgi se věnovala 22 let. Na britských univerzitách, pokud se na nich čeština vyučovala, vykonávala též důležitou funkci externího examinatora.

V roce 1966 založila Britskou skupinu Společnosti pro vědy a umění (SVU), která je stále aktivní. Začátky nebyly snadné a píše o nich ve svých pamětech. Na zasedání Britské skupiny SVU dojížděla jednou měsíčně z velšského Bangoru do Londýna čtyři hodiny vlakem. Skupina ale postupně vzkvétala a pod jejím předsednictvím se konaly přednášky s českou a slovenskou tematikou.

Dr. Bradbrooková je autorkou sedmi knih, z nichž nejznámější je monografie o K. Čapkovi, jež vyšla nejprve v angličtině pod názvem Karel Čapek – In Pursuit of Truth, Tolerance and Trust (Brighton 1998), a je to vůbec první monografie o K. Čapkovi ve Velké Británii. Posléze vyšla i v češtině pod titulem Karel Čapek – Hledání pravdy, poctivosti a pokory (Praha 2006). Další známou publikací je vlastní autobiografie Osvobozující krása malých věcí, s podtitulem – Uprchlíká odysea z Prahy do Cambridge (Brno 2002). Kniha vyšla také v angličtině pod názvem The Liberating Beauty of Little Things – Decision, Adversity and Reckoning in a Refugee's Journey from Prague to Cambridge (Brighton 2000). Na dílo profesora Vočadla je zaměřena publikace O. Vočadlo, Biography and Bibliography of His Works (Cambridge 1980). V další práci psané anglicky A Handbook of Czech Prose Writing 1940–2005 (Brighton 2007) sestavila příruční slovník s profily 35 vybraných soudobých českých prozaiků. O peripetiích české exulantky a úspěšném nalezení místa v prostředí pracovním i soukromém vypráví autorka v knize Británie – můj osud. Ze vzpomínek a korespondence (Praha 2011). Dr. Bradbrooková žije v současné době v Praze.

Dr. Bohuslava Bradbrook is originally from Valašské Meziříčí, where she was born Bohuslava Růžena Nečasová. She studied Czech, English, and Slavic literature at the Faculty of Arts of Charles University in Prague, graduating in 1952 with a doctorate. Her dissertation was tainted by the atmosphere of the communist coup of February 1948; despite this, she did not entertain the idea of emigration very seriously. Her escape from the country was, as she recalls, rather impulsive and quite dramatic. She left communist Czechoslovakia in 1952 through Austria. She lived first in Ireland and then in Great Britain before returning to the Czech Republic in 2008. She holds dual Czech and British citizenship.

Dr. Bradbrook continued her studies in the field of comparative literature at Oxford University, where she earned her second doctorate in 1958. Subsequently, she taught. She is one of the leading experts on the life and work of Karel Čapek. There are few personalities who share her zeal for the spread of the jewels of Czech and Slovak culture in the Anglo-Saxon world. She was a close friend of professor of English literature Otakar Vočadlo, with whom she carried out a robust correspondence. In the UK, she lectured in English literature at the University of Wales in Bangor and later at the University of the Third Age in Cambridge, where she also had the opportunity to lecture in Czech literature and culture. She taught at Cambridge for 22 years. At British universities where Czech was taught, she also performed the important role of external examiner. In 1966, she founded the British branch of the Society for Arts and Sciences (SVU), which is still active today. Its beginnings were not easy, as she wrote in her memoirs. She traveled four hours by train from Bangor once a month to attend SVU meetings in London. The group gradually flourished and, under her chairmanship, held lectures on Czech and Slovak topics.

Dr. Bradbrook is the author of seven books, the most famous being a monograph of Karel Čapek, which first appeared in English under the name of Karel Čapek - In Pursuit of Truth, Tolerance and Trust (Brighton 1998), and is the first monograph about Karel Čapek published in Great Britain. It was then published in Czech. Another well-known publication is her own autobiography, Osvobozující krása malých věcí, subtitled Uprchlíká odysea z Prahy do Cambridge (Brno 2002). The book was published in English under the title The Liberating Beauty of Little Things – Decision, Adversity and Reckoning in a Refugee's Journey from Prague to Cambridge (Brighton 2000). A book focusing on the work of Professor Vočadlo is O. Vočadlo, Biography and Bibliography of His Works (Cambridge 1980). In her Handbook of Czech Prose Writing 1940–2005 (Brighton 2007), she compiled a reference work in English consisting of the profiles of 35 selected contemporary Czech writers. The twists and turns of the life of a Czech exile and her success in finding her place in both work and private environments are detailed in her memoir Británie – můj osud. Ze vzpomínek a korespondence (Prague 2011). Dr. Bradbrook currently lives in Prague.

ADEL ČILJAKOVÁ

NOVINÁŘKA A ORGANIZÁTOŘKA
KULTURNÍCH AKCÍ
/ JOURNALIST AND CULTURAL
EVENTS ORGANIZER

UZBEKISTÁN
/ UZBEKISTAN

Adel Čiljakova se narodila v hlavním městě Uzbekistánu Taškentu. Po absolvování Fakulty žurnalistiky Moskevské státní univerzity odjela s manželem české státní příslušnosti do Československa. Nejdříve pracovala jako učitelka a profesorka ruštiny na středních a odborných školách v Kadani a Chomutově, později jako redaktorka v časopise Fotografie revue v nakladatelství Orbis v Praze, dále jako odborná asistentka Ústavu teorie a praxe žurnalistiky při Fakultě žurnalistiky Univerzity Karlovy. Jako vedoucí úseku fotožurnalistiky připravila spolu s týmem spolupracovníků celostátní seminář K aktuálním otázkám fotožurnalistiky. Fakulta žurnalistiky následně vydala sborník. Na základě své práce v tomto oboru napsala a obhájila disertační práci, složila rigorózní zkoušky a získala doktorský titul. Během pobytu v Československu se naučila výborně česky. To jí umožnilo působit také jako novinářka, stala se dopisovatelkou mnoha českých a slovenských časopisů a novin převážně zaměřených na kulturu a umění. Pracovala v Ústavu pro kulturně výchovnou činnost a byla redaktorkou časopisu Zájmová umělecká činnost, který tento Ústav vydával.

Po více než 25 letech pobytu na území dnešní České republiky se v létě 1989 vrátila do své původní vlasti, do Uzbekistánu. Pracovala mj. jako asistentka v Republikánském svazu novinářů, později na Magistrátu města Taškentu a jako ředitelka společnosti Kultura, rodina, zdraví. V roce 2009 založila Art Studio Svět a stala se jeho uměleckou vedoucí a režisérkou. Většina pořádaných akcí se vztahuje k prezentaci České republiky, ale své místo mají také kulturní akce a koncerty představující jiné země. Je autorkou a vedoucí mezinárodního inovačního projektu Planeta je naše společná vlast, který od roku 2009 realizuje při nadaci Žena Orientu. V rámci tohoto projektu se uskutečnilo již několik velkých mezinárodních koncertů, na kterých se A. Čiljakova výrazně podílela jako autorka scénáře a básnických překladů, recitátorka a moderátorka. Velkou část koncertních vystoupení tvořila česká klasická hudba, folklor, jazz i moderní populární hudba. U příležitosti 20. výročí navázání diplomatických styků mezi Českou republikou a Uzbekistánem zorganizovala v lednu 2013 velký koncert na Státní konzervatoři Republiky Uzbekistán za účasti několika hudebních skupin a desítek sólistů.

Adel Čiljakova působí v Uzbekistánu jako překladatelka se zaměřením zejména na umělecký a literární text. Její překlady básní Jaroslava Seiferta, nositele Nobelovy ceny, a další české poezie a také její autorské básně ocenil a publikoval prestižní uzbeký literární časopis Hvězda Východu. Od září 2011 vyučuje češtinu na soukromé jazykové škole High Peak v Taškentu, jako jediná učitelka češtiny v 30 milionovém Uzbekistánu. A. Čiljakova se podílela i na uspořádání výstavy Co dala světu česká kultura a věda. V uzbekých novinách a časopisech publikuje články o české kultuře, historii a politice a o česko-uzbecké spolupráci v oblasti ekonomické, vědecké a kulturní. V roce 2010 se zúčastnila mezinárodní literární soutěže Radio Praha a zařadila se mezi šest nejlepších autorů. Také připravila k inscenaci svou hru podle románu J. Haška Dobrý voják Švejk. Dlouhodobá neúnavná a nezištná snaha Adel Čiljakové výrazně přispívá k šíření povědomí uzbeké veřejnosti o Čechách, jejich kultuře a mentalitě a pomáhá tak zachovat skvělé renomé České republiky v Uzbekistánu.

•

Adel Chilyakova was born in the Uzbek capital Tashkent. After graduating from the Faculty of Journalism at Moscow State University, she moved with her Czech husband to Czechoslovakia. She first taught Russian at secondary and vocational schools in Kadaň and Chomutov, then she worked as an editor for Fotografie revue at Orbis Publishing in Prague, and later she worked as an assistant professor at the Institute of Theory and Practice of Journalism at the School of Journalism at Charles University. As head of photojournalism at the School of Journalism, she and a team of colleagues prepared a nationwide seminar entitled Current Issues in Photojournalism. Based on her work in this field, Ms. Chilyakova wrote and defended her dissertation and received her doctoral degree. During her stay in Czechoslovakia, she learned Czech well. This enabled her to work as a journalist and to become a correspondent for a number of Czech and Slovak newspapers and magazines focused primarily on culture and the arts. She worked at the Institute for Cultural Education and was editor of the magazine Zájmová umělecká činnost (Amateur Arts and Crafts).

After more than 25 years of residence in what is now the Czech Republic, she returned to her homeland to Uzbekistan in the summer of 1989. Here, she worked as an assistant in the Republican Union of Journalists, later the City Hall of Tashkent and as director of the company Culture, Family, Health. In 2009, she founded World Art Studio and became its director. The majority of its events are related to the presentation of the Czech Republic. She is the founder and leader of an innovative international project called The Planet is Our Common Homeland, which has been supported since 2009 by the Oriental Woman's Foundation. The project has already organized a number of major international concerts, to several of which Ms. Chilyakova significantly contributed as an author of screenplays and poetry translations, a narrator and presenter. Many of the concert performances consist of Czech classical music, folklore, jazz and contemporary popular music. On the occasion of the 20th anniversary of the establishment of diplomatic relations between the Czech Republic and Uzbekistan, she organized a large concert in January 2013 at the State Conservatory of the Republic of Uzbekistan.

Ms. Chilyakova works in Uzbekistan as a translator with a particular focus on artistic and literary texts. Her translations of poems by Jaroslav Seifert, Nobel laureate, and other Czech poetry as well as her own poetry, were recognized and published by the prestigious Uzbek literary magazine Star of the East. Since September 2011, she has taught Czech lessons at the private language school High Peak in Tashkent - the only teacher of Czech in Uzbekistan, a country with a population of 30 million. Ms. Chilyakova also assisted in organizing the exhibition What Czech Culture and Science Gave to the World. She publishes articles about Czech culture, history, politics and Czech-Uzbek cooperation. In 2010, she entered the Radio Prague international literary competition and was ranked among the six best authors. She has also written a play based on J. Hašek's novel The Good Soldier Schweik. Adel Chilyakova has contributed significantly to spreading awareness about the Czechs, their culture and mentality to the Uzbek public, helping to maintain the great reputation of the Czech Republic in Uzbekistan.

•

JIŘÍ GEORG DOKOUPIL

SOUČASNÝ ČESKÝ
EXPERIMENTÁLNÍ UMĚLEC
/ CONTEMPORARY CZECH
EXPERIMENTAL ARTIST

ČESKÁ REPUBLIKA
/ CZECH REPUBLIC

Jiří Georg Dokoupil se narodil v Krnově. Po obsazení země vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968 odešel se svojí rodinou přes Rakousko do Německa. V roce 1976 začal studovat na Akademii výtvarných umění v Kolíně nad Rýnem. Později studoval ve Frankfurtu a v New Yorku. Dílo J. G. Dokoupila sympatizuje s dadaismem. Jeho tvorba je plná různých experimentálních technik. Obrazy tvoří například pomocí barevných mýdlových bublin, biče, sazí ze svíček, mléka, ovoce nebo z jednotlivých políček filmu. Společnými vlastnostmi jeho tvorby jsou expresionismus a erotický náboj. Jeho práce nejednou připomínají hru s divákem a s dějinami výtvarného umění. Žije a pracuje střídavě v Berlíně, Madridu, Praze, Rio de Janeiro a v Las Palmas na Kanárských ostrovech. Sám říká, že tuto proměnlivost vyhledává, protože ho osvobozuje a nabíjí novou energií a výzvami. Také jeho dílo je proměnlivé, osvojuje si v něm různé styly a formy, zkoumá možnosti a hranice malby. Je obrazem dnešní doby, paralelou permanentně se měnícího světa.

V roce 1979 se J. G. Dokoupil prosadil v postmoderním malířství v rámci kolínské skupiny Mülheimer Freiheit. Šestice malířů se věnovala hledání současného uměleckého výrazu prostřednictvím neoexpresivního figurativního stylu v intenzivně barevných plátech s tradičními náměty, ale také cestou překonávání intelektuálního formálního jazyka minimalismu a konceptuálního umění. Už v začátcích si Dokoupil vybudoval neobvyklý styl práce a brzy si našel svoji vlastní cestu tvorby. Experimentoval nejen s novými technikami, ale i s nečekanými materiály. Jeho dílo až do současnosti zahrnuje přes 60 cyklů a více než 100 vytvořených technik či stylů. Na konci 80. let působil určitý čas jako hostující profesor na Akademii výtvarných umění v Madridu.

V roce 1982 se konala první Dokoupilova samostatná výstava a ve stejném roce se také zúčastnil renomované přehlídky současného umění Documenta v německém Kasselu. Od té doby se jeho dílo představilo na mnoha výstavách v uznávaných galeriích po celém světě. V České republice se uvedl na samostatných výstavách v Rudolfinu, v Galerii Miro, v Domě umění města Brno, také v Ostravě a Olomouci. Vystavoval v mnoha německých městech, dále v Curychu, Kodani, Londýně, účastnil se rovněž společných výstav v Grenoblu, Nice, Amiens, Benátkách, Sydney, Paříži, Sao Paulu aj. Od 80. let spolupracuje s významnou galerií Bruno Bischofsbergera v Curychu. Trvale je zastoupený v mnoha dalších uměleckých galeriích a muzeích – v Národní galerii v Praze, v londýnské Tate Gallery, v pařížském Centre Pompidou, v madridském Centro de Arte Reina Sofia aj. Jízdnímu Pražského hradu zaplnily práce tohoto významného současného malíře během jara 2010. Bylo zde vystaveno pětadesát velkoformátových pláten, z nichž i jeho slavní kouřoví leopardi a ženské akty. Umělecké fórum galerie v německém Řezně udělilo J. G. Dokoupilovi za rok 2012 prestižní cenu Lovise Corinthy, pojmenovanou po jednom z nejvýznamnějších německých malířů.

•

Jiří Georg Dokoupil was born in Krnov. After Czechoslovakia's occupation by Warsaw Pact troops in 1968, he emigrated to Germany via Austria with his family. In 1976, he began studying at the Academy of Fine Arts in Cologne. Later, he studied in Frankfurt and later New York.

Mr Dokoupil's work is inspired by Dadaism. He uses a variety of experimental techniques and unconventional materials such as colored soap bubbles, whips, candle soot, milk, fruit or individual frames of film. Common characteristics of his work include expressionism and a sense of eroticism. His works are often likened to a kind of game with the viewer and art history. He splits his time between homes in Berlin, Madrid, Prague, Rio de Janeiro, and Las Palmas in the Canary Islands and works in all five locations. Mr. Dokoupil says that he seeks out this variability because it liberates him, revives him, and subjects him to new challenges. The fluidity of his work parallels today's constantly changing world – he is continuously acquiring different styles and forms and exploring the possibilities and limits of painting.

In 1979, Mr Dokoupil broke into postmodern painting as part of the Mülheimer Freiheit group in Cologne. This group of six painters focused on the search for contemporary artistic expression through a Neo-Expressionistic figurative style on intensely colorful canvases with traditional subjects, but also by overcoming the intellectual formal language of minimalism and conceptual art. From his early days, he developed an unusual style of working and soon found his own creative path. He experimented not only with new techniques but also with unexpected materials. His work-to-date includes over 60 series and more than 100 established techniques and styles. At the end of the 1980s, he held the position of visiting professor at the Academy of Fine Arts in Madrid.

In 1982, Mr Dokoupil held his first one-man show and, in the same year, he also took part in the renowned exhibition of contemporary art Documenta in Kassel, Germany. Since then, his work has been shown at many exhibitions in renowned galleries around the world. In the Czech Republic, he has held solo exhibitions in the Rudolfinum and Galerie Miro, the Brno House of Arts, and in the towns of Ostrava and Olomouc. His work has also been shown in many German cities, as well as in Zurich, Copenhagen, London, Grenoble, Nice, Amiens, Venice, Sydney, Paris, Sao Paulo, and elsewhere. Since the 1980s, he has worked with the Bruno Bischofsberger Gallery in Zurich. Mr. Dokoupil is permanently represented in many art galleries and museums, including the National Gallery in Prague, London's Tate Museum, the Centre Pompidou in Paris, Madrid Centro de Arte Reina Sofia, and more. The Prague Castle Riding School was filled with fifty-five of his large-format canvases – including his famous Soot leopards and female nudes – in the spring of 2010. The Art Forum Gallery in Regensburg presented Mr Dokoupil with the prestigious Lovis Corinth award in 2012, named after one of the most important German painters.

•

MONS. PETR ESTERKA

BISKUPSKÝ VIKAR, KOORDINÁTOR
DUCHOVNÍ SLUŽBY PRO KRAJANY
/ EPISCOPAL VICAR, COORDINATOR
OF SPIRITUAL SERVICES FOR
EXPATRIATES

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ
/ UNITED STATES OF AMERICA

Mons. ThDr. Petr Esterka se narodil v Dolních Bojanovicích, okres Hodonín. Pro nábožensko-politické přesvědčení byl už jako student perzekuován a po mnoha obtížích maturoval až v roce 1956 na jedenáctileté střední škole v Hodoníně. Protože pronásledování komunistickým režimem provázené výsledky StB pokračovalo a v období tvrdé komunistické propagandy jej nechtěli přijmout ke studiu na žádné vysoké škole, začal se po maturitě připravovat na útek do zahraničí. Dne 15. června 1957 emigroval do Rakouska a tři měsíce pobýval v uprchlickém táboře v Glasenbachu u Salcburku. V září 1957 byl přijat do Papežské koleje Nepomucenum v Římě a po studiu filozofie a teologie na Lateránské univerzitě byl 9. března 1963 vysvěcen na kněze v bazilice sv. Jana v Lateráně kardinálem Tragliou. Po získání licenciátu teologie v červnu 1963 byl poslán mezi krajany do arcidiecéze San Antonio v Texasu. Začal se učit nový jazyk, poznával těžký život českých uprchlíků a snažil se jim pomáhat.

V roce 1966 se vrátil do Říma, kde se začal připravovat k doktorské práci na téma *The Unionistic Congresses at Velehrad*, kterou o rok později obhájil. Po návratu do USA v létě 1967 zahájil své akademické působení v koleji sv. Kateřiny v Saint Paul v Minnesotě, kde byl roku 1980 jmenován řádným profesorem. Po celou dobu vypomáhal v duchovní správě řady farností. Současně v letech 1974–1995 působil v americkém letectvu jako vojenský kaplan v záloze. V roce 1978 se začal Petr Esterka intenzivněji věnovat práci mezi českými katolíky v USA a Kanadě. Roku 1984 byl požádán biskupem Janem Mořkovským, aby založil Spolek sv. Vojtěcha pro záchranu římské Papežské koleje Nepomucenum.

V roce 1986 byl biskupem Jaroslavem Škarvadou, který působil v Římě a pečoval o naše krajany v zahraničí, jmenován jeho biskupským vikářem pro USA a Kanadu. V roce 1987 mu byl udělen titul monsignor a roku 1992 byl jmenován čestným prelátem. Dne 5. července 1999 jmenoval papež Jan Pavel II. Petra Esterku pomocným biskupem brněnským a pověřil ho duchovní péčí o české katolíky v cizině. Biskupské svěcení přijal Mons. Petr Esterka 11. září 1999 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně od svého sídelního biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho. V současné době žije a působí při České katolické misii v Kalifornii (www.czechchurch.org) a stále koordinuje duchovní službu pro české krajany v USA, Kanadě a Austrálii. Jeho heslem je *Euntes in mundum universum* (Jděte do celého světa), které plně vyjadřuje jeho misionářské poslání.

•

Mons. ThDr. Petr Esterka was born in Dolní Bojanovice, near Hodonín. He was persecuted for his religious and political beliefs as a student, and, after many difficulties, he graduated from high school in 1956 in Hodonín. Because he was interrogated by the secret police, forbidden from studying at university by the communist regime, and generally persecuted by the Czechoslovak communist authorities, he began preparing to flee abroad after graduation. He stayed in a refugee camp in Glasenbach near Salzburg for three months in 1957 while emigrating from Czechoslovakia to Austria. In September 1957, he was admitted to the Pontifical College Nepomucenum in Rome, and, after studying philosophy and theology at the Lateran University, he was ordained as a priest on March 9th, 1963 in St. John Lateran's Basilica by Cardinal Traglia. After obtaining a Licentiate of Theology in June 1963, he was sent to work with Czech expatriates in the Archdiocese of San Antonio, Texas. There he learned to speak English and, identifying with the difficulties of living as a refugee, tried to help the Czech community.

Mons. Esterka returned to Rome in 1966, where he began preparing for his doctoral thesis on *The Unionistic Congresses at Velehrad*, which he successfully defended one year later. After returning to the United States in the summer of 1967, he began his pedagogical career at the College of St. Catherine (now the University of St. Catherine) in St. Paul, Minnesota and was appointed full professor in 1980. Over the course of his career, he has helped out with spiritual administration in a number of parishes. Concurrently, from 1974 to 1995, he served in the U.S. Air Force Reserve as a military chaplain. In 1978, Mons. Esterka began to focus intensively on work among Czech Catholics in the United States and Canada. In 1984, he was asked by Bishop John Mořkovský to found the Society of St. Adalbert to help save the Pontifical College Nepomucenum in Rome.

In 1986, Bishop Jaroslav Škarvada, who worked in Rome and took care of Czech compatriots abroad, appointed Mons. Esterka as his episcopal vicar for the United States and Canada. In 1987, he was awarded the title of Monsignor, and, in 1992, he was named honorary prelate. On July 5, 1999, he was appointed auxiliary bishop of Brno by Pope John Paul II and was entrusted with the spiritual care of Czech Catholics abroad. Mons. Petr Esterka was ordained as a bishop on September 11, 1999 in the Cathedral of Sts. Peter and Paul in Brno by bishop-in-residence Mons. Vojtěch Cikrle. He currently lives and works in the Czech Catholic mission in California (www.czechchurch.org) and still coordinates spiritual services for Czech expatriates in the United States, Canada and Australia. His motto is *"Euntes in mundum universum"* (Go into all the world), which fully embodies his missionary vocation.

•

A black and white portrait of Andrzej Jagodziński, a man with a full, grey beard and mustache, looking directly at the camera. He is wearing a light-colored, button-down shirt under a light-colored jacket. The background is a plain, light color.

ANDRZEJ JAGODZIŃSKI

PUBLICISTA A PREKLADATEL
ČESKÉ LITERATURY
/ PUBLICIST AND TRANSLATOR
OF CZECH LITERATURE

POLSKO
/ POLAND

Andrzej Sławomir Jagodziński se narodil ve Włocławku. Na Institutu slovanské filologie Varšavské univerzity vystudoval český a slovenský jazyk a literaturu. Od roku 1976 byl spojen s polskou a československou demokratickou opozicí, mj. působil jako zprostředkovatel mezi opozičními organizacemi v Polsku a Chartou 77. V letech 1977–1989 byl spolupracovníkem nezávislého polského tisku a ilegálních vydavatelství. V 80. letech spolupracoval s československými exilovými časopisy Svědectví (Paříž), Rozmluvy (Londýn) a Obrys (Mnichov). V letech 1984–1989 působil jako redaktor nezávislého literárního časopisu Wezwanie. V letech 1989–1996 byl členem redakce hlavního polského deníku Gazeta Wyborcza a v letech 2007–2009 členem redakce dvouměsíčníku Literatura na Świecie. Vydal řadu publicistických textů, rozhovorů a literárních překladů. Od roku 1978 překládal díla M. Kundery, J. Seiferta, P. Kohouta, B. Hrabala, J. Gruši, D. Mitany, V. Fischla a J. Škvoreckého a především bývalého prezidenta a svého přítele Václava Havla. Celkově publikoval knižně přes 30 titulů české literatury. Je také autorem rozhovorů s českými exilovými spisovateli Vyhnanci (Banici) a editorem antologie zakázaných českých autorů.

A. Jagodziński obdržel Stříbrnou medaili Jana Masaryka Ministerstva zahraničních věcí České republiky, pamětní medaili Václava Havla, Důstojnický kříž řádu Polonia Restituta (Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski), Stříbrnou medaili Ministerstva kultury Polska Gloria Artis, exilovou polsko-československou Cenu Jiřího Lederera a cenu polského podzemního hnutí Solidarita. Za překlad Škvoreckého knihy Příběh inženýra lidských duší obdržel prestižní literární cenu Angelus. Každoročně ji uděluje porota významným středoevropským literátům. Ve Wroclawi byl oceněn nejen překladatel, ale i autor Josef Škvorecký. I překlad má svou historii. Andrzej Jagodziński na románu, který považuje za Škvoreckého opus magnum, začal pracovat v roce 1988. Rok 1989 přinesl nejen velké změny v Polsku, ale s nimi i nové pracovní možnosti pro samotného překladatele. Tak se stalo, že A. Jagodziński překlad dokončil až po dvacetileté přestávce. Na pražském knižním veletrhu a literárním festivalu Svět knihy v roce 2011 jako první obdržel Cenu J. Theinera za šíření a propagaci české literatury v zahraničí.

V roce 1989 se stal zakládajícím členem Sdružení polských spisovatelů a od roku 1990 je členem polského PEN klubu. Do roku 2006 byl výkonným ředitelem Mezinárodního visegrádského fondu, předsedou společnosti Visegrádský festival 4+ a jejím generálním a uměleckým ředitelem. Pracoval pro Institut východních studií a působil jako koordinátor Projektu mBanka Česko/Slovensko. Do roku 2010 byl členem programové rady Polsko-českého fóra. V letech 1996–2001 byl ředitelem Polského institutu a kulturním radou Velvyslanectví Polska v Praze. V letech 1993–1996 působil jako člen redakční rady měsíčníku Gazeta Śródkowoeuropejska a v letech 1991–1996 jako stálý dopisovatel novin Gazeta Wyborcza v Československu (později v České republice a ve Slovenské republice). V letech 1988–1990 byl dopisovatelem Československé sekce Rádia Svobodná Evropa v Polsku. Od září 2010 působí jako ředitel Polského institutu v Bratislavě a současně první rada Velvyslanectví Polské republiky.

•

Andrzej Sławomir Jagodziński was born in Włocławek, Poland. He studied Czech and Slovak language and literature at the Institute of Slavic Philology at Warsaw University. From 1976, he was linked with the Polish and Czechoslovak democratic opposition, and – among other things – he worked as an intermediary between opposition organizations in Poland and Charter 77. Between 1977 and 1989, he worked with the independent Polish press and samizdat publishers. During the 1980s, he collaborated with the Czechoslovak exile magazines Svědectví (Testimony, Paris), Rozmluvy (Discourse, London) and Obrys (Contour, Munich). Between 1984 and 1989, he served as the editor of the independent literary magazine Wezwanie. He was a member of editorial board of the Polish daily Gazeta Wyborcza (1989–1996) and of the bimonthly Literatura na Świecie (2007–2009). Between 1989 and 1996, he was an editor of the Polish daily Gazeta Wyborcza, between 2007 and 2009 he edited the bimonthly Literatura na Świecie. Since 1978, he has translated the works of Kundera, Seifert, Kohout, Hrabal, Gruša, Mitana, Fischl and Škvorecký, and primarily the works of former president and his friend Václav Havel. In total, he has published over 30 titles of Czech literature. He is also the author of interviews with Czech exile writers Vyhnanci (Exiles/Banici) and editor of an anthology of banned Czech writers.

Mr Jagodziński received the Silver Medal of Jan Masaryk from the Ministry of Foreign Affairs of the Czech Republic, the Václav Havel Memorial Medal, the Officer's Cross of the Order of Polonia Restituta, the Silver Medal of the Polish Ministry of Culture (Gloria Artis), the Polish-Czechoslovak exile Jiří Lederer Award and the prize of the Polish underground Solidarity movement. His translation of Škvorecký's book Příběh inženýra lidských duší (The Engineer of Human Souls) received the prestigious Angelus literary prize, awarded each year by a jury to important Central European writers. In Wrocław, not only the translator, but also the author Josef Škvorecký himself, were recognized. This translation itself has its own history. Mr. Jagodziński began working on the novel, which he considers to be Škvorecký's magnum opus, in 1988. The year 1989 brought major changes not only in Poland, but with them new employment opportunities for the translator as well. Mr. Jagodziński's translation was finally finished after a twenty-year break. At the Prague Book World fair and literary festival in 2011, he was the first to receive the Jiří Theiner Award for the dissemination and promotion of Czech literature abroad.

In 1989, Mr Jagodziński became a founding member of the Association of Polish Writers and has been a member of the Polish PEN Club since 1990. Until 2006, he was Executive Director of the International Visegrad Fund, chairman of the Visegrad 4+ Festival as well as its director. He worked for the Institute of Eastern Studies and acted as a coordinator of Project mBank Czech/Slovakia. Until 2010 he was a member of the Program Board of the Polish-Czech Forum. From 1996 to 2001 he was the director of the Polish Institute and the cultural attaché at the Polish Embassy in Prague. From 1993 to 1996, he served as a member of the editorial board of the monthly Gazeta Śródkowoeuropejska, and from 1991 to 1996 as a regular correspondent for the newspaper Gazeta Wyborcza in Czechoslovakia, then the Czech Republic and Slovakia. Since September 2010, he has been the director of the Polish Institute in Bratislava and the first councilor of the Embassy of the Republic of Poland.

•

LEONORA JANOTOVÁ

PŘEDSEDKYNĚ SVAZU ČECHŮ
V CHORVATSKÉ REPUBLICE
/ PRESIDENT OF THE UNION
OF CZECHS IN CROATIA

CHORVATSKO
/ CROATIA

Leonora (Lenka) Janotová se narodila v Lipovci v okrese Daruvar v rodině se silnými českými kořeny. Navštěvovala českou základní školu v Daruvaru a české oddělení gymnázia. Vystudovala český jazyk a pedagogiku na Pedagogické akademii v Pakraci a v roce 1969 nastoupila na Českou školu J. A. Komenského v Lipovci jako učitelka. Později učila ve škole v Daruvaru, kde působí dodnes. Od roku 1989 je zde ředitelkou. Podílela se na vypracování osnov pro české školy v Chorvatsku, je autorkou či recenzentkou řady učebnic. Pořádala odborné semináře pro učitele chorvatských českých škol v České republice a také vlastivědné pobyty pro žáky těchto škol v České republice.

Od studentských let je velmi aktivní v kulturní a osvětové činnosti české menšiny, jako venkovská učitelka organizovala kulturně-osvětový život obce. Již od roku 1982 pracovala jako předsedkyně divadelní rady Svazu Čechů a Slováků, podnítila a organizovala celou řadu vzdělávacích seminářů pro divadelní amatéry i přehlídky divadelních her. Od roku 1988 je předsedkyní celého Svazu (v roce 1993 přejmenovaný na Svaz Čechů v Chorvatské republice). Po vypuknutí války v roce 1991 byla hlavní iniciátorkou a organizátorkou evakuace na 1500 ohrožených dětí a matek s dětmi do České republiky z oblastí postižených válkou. Úzce spolupracovala v této věci s chorvatským Ministerstvem zahraničních věcí a Ministerstvem práce a sociálních věcí a Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a dalšími institucemi České republiky. Svým nesmírným úsilím a i pod pohrůzkami proti své osobě a rodině překonala všechny překážky, které stály v cestě nabídnout bezpečné zázemí dětem nejen z českých rodin. Organizovala také dovoz a distribuci humanitární pomoci, léků a potravin z České republiky. Po válce se přímo podílela na zajištění návratu školáků a matek s dětmi zpět do chorvatské vlasti.

Jako neúnavná předsedkyně Svazu (plných 25 let) pořádá desítky akcí zapojujících českou komunitu do společenského života. Jedná se o přehlídky divadelních souborů, dechovek, pěveckých a tanečních souborů i připomínky českých tradic, jako jsou české dožínky. Zajišťuje finanční a materiální podmínky pro činnost Českých domů, Českých besed a dalších spolků. Aktivně se podílí na činnosti ženského pěveckého sboru České besedy Daruvar. Je ředitelkou největší základní školy v zemi s hlavním vyučovacím jazykem češtinou, kam v současnosti dochází zhruba 230 žáků. Ovlivnila celé generace chorvatských Čechů, napomohla vytváření jejich vztahu k českému jazyku a České republice. Je nositelkou řady ocenění. Za organizování českého školství v Chorvatsku obdržela v roce 1992 Medaili J. A. Komenského u příležitosti sympozia k oslavě 400. výročí jeho narození. V roce 1996 obdržela státní vyznamenání Chorvatské republiky, v roce 2003 státní vyznamenání České republiky – Medaili za zásluhy o Českou republiku 3. stupně a v roce 2008 Stříbrnou medaili T. G. Masaryka za celoživotní obětavou práci ve prospěch české menšiny v Chorvatsku, za zásluhy v oblasti školství a rozvoje vztahů mezi oběma zeměmi. L. Janotová je autorkou mnoha povídek, básní a dramatických textů.

•

Leonora (Lenka) Janotová was born in Lipovec in the Daruvar district of Croatia into a family with strong Czech roots. She attended Czech primary school in Daruvar and the Czech department at secondary school. She studied Czech language and pedagogy at the Pedagogical Academy in Pakrac, and, in 1969, she began teaching at the Czech Comenius School in Lipovec. Later, she taught at the Czech school in Daruvar, where she still works today as the school's director. She contributed to the development of curricula for Czech schools in Croatia and is the author or reviewer of several textbook series. She organized training seminars in the Czech Republic for teachers from Croatian Czech schools and field trips to the Czech Republic for students from these schools.

Since her student years, Ms. Janotová has been very active in the cultural and educational activities of the Czech minority, and, as a rural teacher, she was in charge of the cultural and educational life of the village. Since 1982, she worked as the president of the Theater Council of the Union of Czechs and Slovaks and has organized a number of training seminars for theater amateurs. Since 1988, she has been the president of the entire Union (in 1993 renamed the Union of Czechs in the Republic of Croatia). After the outbreak of war in 1991, she was the primary initiator and organizer of the evacuation of 1500 vulnerable children and mothers with children to the Czech Republic from areas affected by the war. She worked closely on this matter with the Croatian Ministry of Foreign Affairs, the Czech Ministry of Labor and Social Affairs, and the Czech Ministry of Education, Youth and Sports as well as other institutions in the Czech Republic. Through a supreme effort, even under personal threats against herself and her family, she overcame all obstacles that stood in the way of offering a safe haven for children. Ms. Janotová also organized the import and distribution of humanitarian aid, medicine and food from the Czech Republic. After the war, she was directly involved in ensuring the return of the schoolchildren and mothers with children in their Croatian homeland.

As an indefatigable president of the Union (for a full 25 years now), Ms. Janotová organizes dozens of events to involve the Czech community in social life. These events include theater performances, brass bands, choirs and dance ensembles as well as observations of Czech traditions, such as Czech harvest festivals. She secures financial and material support for the activities of Czech associations. She actively participates in the women's choir of the Daruvar Czech Beseda. She is director of the largest primary school in the country, where the primary language of instruction is Czech and where there are currently about 230 students. She has received a number of awards. For her organization of the Czech educational system in Croatia, she received the 1992 Jan Amos Comenius Medal on the occasion of a symposium celebrating the 400th anniversary of his birth. In 1996, she received the state award of the Republic of Croatia, in 2003 she was awarded state honors of the Czech Republic – the Medal of Merit of the Czech Republic, and in 2008 the T. G. Masaryk Silver Medal. Ms. Janotová is also the author of many short stories, poems and dramatic texts.

•

A black and white portrait of Magdalena Jetelová, a woman with short, light-colored hair, smiling. She is wearing a dark jacket over a patterned scarf. The portrait is set against a light background and is framed by a thick, light-colored border.

MAGDALENA JETELOVÁ

SOCHAŘKA A AUTORKA
KONCEPTUÁLNÍCH PROJEKTŮ
/ SCULPTOR AND CONCEPTUAL
PROJECT ARTIST

NĚMECKO
/ GERMANY

Magdalena Jetelová se narodila v Semilech v demokraticky smýšlející česko-německé rodině. Protinacisticky zaměřená rodina byla komunistickým režimem donucena opustit město a přestěhovala se do Prahy. M. Jetelová zde studovala na Akademii výtvarných umění a studijní rok 1967–1968 strávila na Akademii di Brera v Miláně u sochaře Marina Mariniho. Účast na neoficiálních akcích jí prakticky znemožnila participaci na zahraničních výstavách a její činnost, často na pomezí legality, se tak zredukovala na rámec stejně zainteresovaných přátel. Politický kontext jejích prací nutně vyvolával konflikty se stávajícím komunistickým režimem. Jako příklad lze uvést práci Tichá Šárka, zabývající se vizualizací rozšiřování rudé konglomerace ve všech částech světa. Jednou z posledních prací M. Jetelové před odchodem do emigrace byl projekt s charakteristickým titulem Underground City. Jednalo se o dnes již legendární a do dnešního dne nedokončený landartový projekt pražského Jižního Města s architektonickým návrhem podzemních prostor.

Po svém odchodu do Německa v roce 1985 byla M. Jetelová zvána do renomovaných institucí – New Art Exhibition v Tate Gallery v Londýně nebo do Muzea moderního umění v New Yorku. Účastnila se Biennale v Sydney a Dokumenty v Kasselu. Jejím projektům se otevřel svět a M. Jetelová se stala součástí mezinárodní umělecké scény. Konfrontace různých kultur se stala hlavní náplní její tvorby. Vznikaly stále komplexnější vize a projekty. Jedním z nich byla Domestikace pyramid skutečná v několika zemích Evropy. Nejpozoruhodnější realizace vznikla v roce 1992 ve Vídni, kde byla implantována do tříposchodové novorenesanční haly výšeč exorbitantní pyramidy. Dynamikou pohybu a prostoru se vyznačuje projekt Translokace skutečný v Darmstadtu a Hannoveru. Od roku 1999 působila M. Jetelová na Akademii výtvarných umění v Düsseldorfu a od roku 2004 na Výtvarné akademii v Mnichově. Jedním z hlavních aspektů její činnosti byly výměnné výstavy studentů ve spolupráci s Institutem pro mezinárodní vztahy. Tyto výměny se několikrát realizovaly i s pražskými uměleckými školami.

Po vzniku samostatné České republiky byla M. Jetelová konzultantkou Rady Pražského hradu. V roce 1993 uvedla svou výstavu poprvé v Čechách, v pražském Letohrádku královny Anny. Česká společnost si často spojuje M. Jetelovou s její Židli stojící v Praze před Muzeem Kampa. Tato Židle uplavala při staletých záplavách v roce 2002 až do Vraňan nad Vltavou. M. Jetelová je nositelkou řady prestižních mezinárodních ocenění. Získala cenu Philipa Morrisa (1985), cenu města Kolína 4711 (1986), Overbeckovu cenu (1988), cenu města Darmstadtu (1989), cenu Maxe Lützeho (1991), cenu Roberta Jacobsena (1997), Cenu Jill Watsonové v USA (1999) a cenu Lovise Corintha (2006). Již v 80. letech začala M. Jetelová pracovat s laserem v islandském projektu oddělila světelná linie americkou a evropskou kontinentální desku. Pro nejbližší období připravuje výstavu zabývající se aktuálními problémy s jistou reminiscencí k minulosti pod názvem Des(Orientation) 1982–2013. Bude se konat v Muzeu umění v Olomouci ve dnech 30. 5. – 27. 10. 2013.

Magdalena Jetelová was born in Semily into a democratically minded Czech-German family. Because of the family's antifascist orientation, the communist regime forced them to leave the city and move to Prague. Ms. Jetelová studied at the Academy of Fine Arts in Prague and spent the 1967–1968 academic year at the Academia di Brera in Milan with the sculptor Marino Marini. Her participation in unofficial events made it virtually impossible for her to participate in international exhibitions, so her work, often on the edge of legality, was created primarily for her peers. The political context of her work inevitably provoked conflicts with the communist regime. One example is her work Tichá Šárka (Silent Šárka), which dealt with the visualization of an expanding red conglomeration to all parts of the world. One of Ms. Jetelová's last works before going into exile was a project with the distinctive title Underground City, a now legendary and still unfinished land art project in Prague's Jižní Město (Southern City) district.

After her departure for Germany in 1985, Ms. Jetelová was invited to renowned institutions – the New Art Exhibition at the Tate Gallery in London and the Museum of Modern Art in New York. She participated in the Sydney Biennale and Documenta in Kassel. Her projects opened the world to her and Ms. Jetelová became part of the international art scene. The confrontation of different cultures became the main focus of her work. One of them was The Domestication of the Pyramid, which was carried out in several European countries. The most notable execution was in 1992 in Vienna, in which a section of an exorbitant pyramid was implanted into a three-story neo-Renaissance building. Since 1999, Ms. Jetelová has worked at the Academy of Fine Arts in Düsseldorf and since 2004 at the Art Academy in Munich. One of her primary activities is student exhibition exchanges in collaboration with the Institute for International Relations. These exchanges have also taken place a number of times with art academies in Prague.

After the establishment of the independent Czech Republic, Ms. Jetelová was a consultant to the Prague Castle Council. In 1993, she presented her first exhibition in the Czech Republic. Czech society often associates Ms. Jetelová with her Chair standing in front of Prague's Kampa Museum. During the massive floods of 2002, this Chair floated all the way to Vrané nad Vltavou. Ms. Jetelová has been honored with a number of prestigious international awards. She has received the Philip Morris Dimension V Prize (1985), Award of the City of Cologne 4711 (1986), Overbeck Art Prize (1988), the City of Darmstadt Art Prize (1989), the Max Lütze Prize (1991), the Robert Jacobsen Prize (1997), the Jill Watson Award in the U.S. (1999), and the Lovise Corinth Prize (2006). In the 1980s, Ms. Jetelová began working with lasers and new technologies. In the project Atlantic Wall in Denmark, she writes a sentence by French philosopher Paul Virilio with a laser on the remains of Atlantic fortifications. In London's Crossing King's Cross project, she used laser light to connect Great Britain with Europe. For the immediate future she is working on an exhibition dealing with current problems with some reminiscences from the past under the name Des (Orientation) 1982–2013. It will be held at the Museum of Art in Olomouc from May 30 to October 27, 2013.

A black and white portrait of opera singer Magdalena Kožená. She has long, wavy hair and is looking slightly to the side with a gentle smile. The background is a soft, out-of-focus grey.

MAGDALENA KOŽENÁ

ČESKÁ OPERNÍ PĚVKYNĚ
/ CZECH OPERA SINGER

ČESKÁ REPUBLIKA
/ CZECH REPUBLIC

Magdalena Kožená je významná česká operní pěvkyně, mezzosopranistka světového jména. Pochází z jižní Moravy. Se zpěvem začínala v dětském sboru Kantiléna, jednom z nejvýznamnějších sborů ve střední Evropě. Po studiích na brněnské konzervatoři, kde absolvovala obory zpěv u Něvy Megové a klavír u Jiřího Peši, pokračovala v dalším studiu zpěvu na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě u Evy Blahové. Od ukončení školy pravidelně vystupuje na nejprestižnějších operních jevištích a koncertních pódiích po celém světě. Spolupracuje s významnými dirigenty a orchestry. Její neobyčejně úspěšnou kariéru odstartovala v roce 1995 Mozartova hudební soutěž v rakouském Salcburku, jehož se stala absolutní vítězkou. Od té doby sklízí jeden úspěch za druhým, je držitelkou celé řady uměleckých cen. V roce 2003 se stala Rytířkou řádu umění a literatury Francouzské republiky (Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres). Je první Češkou, která na prestižní Gramophone Awards získala titul Umělec roku v roce 2004, jakož i tituly ve dvou dalších kategoriích.

Mezi vrcholy její umělecké kariéry bezesporu patří vystupování v newyorské Metropolitní opeře, kde debutovala v roce 2003 a od té doby se tam pravidelně vrací. Těžiště jejího repertoáru leží zejména v interpretaci staré barokní a klasicistní hudby a hudby 20. století, nevyhýbá se však ani hudbě soudobé či autorům romantickým. Téměř dvacet let má podepsanou exkluzivní vydavatelskou smlouvu s renomovanou světovou společností Deutsche Grammophon, pro kterou natočila již dvě desítky sólových CD. Už její první deska s českým písňovým repertoárem (Dvořák, Janáček, Martinů) získala v roce 2001 cenu Gramophone Solo Vocal Award. Další nahrávky zahrnují Mozartovy, Gluckovy a Myslivečkovy či francouzské árie, díla Bachova, Vivaldiho, Brittenova, Šostakovičova a mnoho dalších. Nahrávka Fragmentů k opeře Julietta B. Martinů v titulní roli s M. Koženou za doprovodu České filharmonie pod vedením Sira Mackerrase zvítězila v roce 2009 na Gramophone Awards v kategorii Recital. Dne 14. června 2013 převezme za mimořádnou interpretaci díla Georga Friedricha Händela, jako vůbec první česká umělkyně, prestižní Händelovu cenu, kterou uděluje rodiště slavného německého skladatele město Halle.

M. Kožená dlouhodobě působí v Německu. Žije v Berlíně se svým partnerem Sirem Simonem Rattlem, který v současné době zastává post šéfdirigenta Berlínské filharmonie. Magdalena Kožená se hrdě hlásí k české národnosti. Společně se Sirem Simonem Rattlem svou profesní činností trvale a dlouhodobě napomáhají šířit dobré jméno České republiky nejen v Německu, ale po celém světě. Svými mimořádnými uměleckými výkony prohlubují povědomí o České republice a napomáhají vytvářet její pozitivní obraz ve světě. Jsou neúnavnými propagátory české hudby a české kultury a stali se oficiálními patrony Roku české hudby 2014. Oba si na mezinárodní hudební scéně získali prvotřídní renomé a uznání odborníků.

•

Magdalena Kožená is an important Czech opera singer, a world-renowned mezzo-soprano. She comes from southern Moravia, where she began with singing in the Kantiléna children's choir, one of the most important choirs in Central Europe. After completing her studies at the Brno Conservatory, where she studied singing under Neva Megová and piano with Jiří Peša, she went on to study singing at the Academy of Performing Arts in Bratislava with Eva Blahová. Since finishing school, Ms. Kožená regularly performs on prestigious opera stages and in renowned concert halls around the world. She collaborates with leading conductors and orchestras. Her extremely successful career started in 1995 at the Mozart Music Competition in Salzburg, Austria, where she won the grand prize. Since then she has harvested one success after another and is the recipient of a number of artistic awards. In 2003, she became a Knight of the Order of Arts and Letters of the French Republic (Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres). She was the first Czech win the Artist of the Year award at the distinguished Gramophone Awards in 2004, as well as titles in two other categories.

One of the highlights of Ms. Kožená's artistic career has undoubtedly been performing at New York's Metropolitan Opera, where she made her debut in 2003 and now returns to regularly. The focus of her repertoire is mainly on the interpretation of early Baroque and Classical music and the music of the 20th century; however, she does not shy away from contemporary music and romantic composers. For almost twenty years she has been signed to an exclusive publishing agreement with the renowned global company Deutsche Grammophon, for whom she has recorded almost two dozen solo CDs. Her very first album, featuring a Czech song repertoire (Dvořák, Janáček, Martinů), won the 2001 Gramophone Solo Vocal Award. Her other recordings include arias from Mozart, Gluck and Mysliveček and French arias, works of Bach, Vivaldi, Britten, Shostakovich and many others. Her recording of Bohuslav Martinů's Music from the Opera Juliette in the title role, accompanied by the Czech Philharmonic Orchestra conducted by Sir Mackerras, won the 2009 Gramophone Award in the Recital category. On June 14, 2013, she will become the first Czech recipient of the Handel Award, awarded by the German city of Halle, George Frederic Handel's birthplace, for her extraordinary interpretation of Handel's works.

Ms. Kožená has long been active in Germany. She lives in Berlin with her partner Sir Simon Rattle, who currently holds the post of principal conductor of the Berlin Philharmonic. She is proud of her Czech nationality. Together with Sir Simon Rattle, her professional activities provide long-term sustainable assistance to spreading the good name of the Czech Republic not only in Germany but worldwide. With her extraordinary artistic performances, she deepens awareness of the Czech Republic and helps to build its positive image in the world. They are both tireless promoters of Czech music and Czech culture and became the official patrons of the Year of Czech Music 2014. Both have gained a first-class reputation on the international music scene.

•

A black and white portrait of a middle-aged man with short, wavy hair and glasses. He is smiling slightly and looking towards the camera. He is wearing a light-colored collared shirt, a patterned tie, and a dark, textured jacket. The background is a plain, light color.

PAOLO PETIZIOL

HONORÁRNÍ KONZUL V UDINE
A EKONOMICKO PRÁVNÍ PORADCE
/ HONORARY CONSUL IN UDINE,
ECONOMIC LEGAL ADVISER

ITÁLIE
/ ITALY

Paolo Petiziol se narodil v Cervignanu del Friuli. Vystudoval ekonomii a obchod s ekonomicko-právním zaměřením, další vzdělání nabyt v oboru bankovní revize a kontroly na nejvýznamnějších italských univerzitách (1979–1987). Stal se poradcem pro internacionalizaci podniků, zvláště pro trhy střední a východní Evropy a na Balkáně. Je považován za znalce geopolitických procesů v těchto oblastech. Působil v řadě důležitých funkcí v podnikatelské sféře i veřejné správě. V letech 2010–2012 byl poradcem pro mezinárodní vztahy prezidenta finanční společnosti FINEST S.p.A., zaměřené na podporu ekonomické spolupráce se zeměmi východní Evropy. Ve funkci prezidenta této společnosti působil v letech 1999–2003, kdy se zúčastnil významných ekonomicko-finančních iniciativ mezi severovýchodní Itálií a zeměmi střední a východní Evropy. Byl členem vládních delegací, spolupracoval s Ministerstvem výrobních aktivit a Ministerstvem zahraničních věcí Itálie. Podpořil investice desítky severoitalských podniků na území České republiky. Při podnikatelských misích je pro italské hospodářské instituce důležitým zdrojem informací o ekonomických vztazích a spolupráci v této oblasti.

P. Petiziol byl spoluzakladatelem kulturní asociace Mitteleuropa, mezinárodního sdružení, které vzniklo v roce 1974. V rámci tohoto fóra organizoval setkání mezinárodního významu s účastí diplomatů, vlád a hlav států středoevropských zemí. Je zástupcem autonomního regionu Furlansko-Julské Benátsko ve správní radě Mittelfestu, kulturního festivalu podporovaného regionem Furlansko-Julské Benátsko. Festivalu se účastní všechny země střední a východní Evropy. Je rovněž ředitelem časopisu Mitteleuropa. Od června 2012 je členem správní rady Univerzity v Udine se zaměřením na mezinárodní vztahy.

V listopadu 1996 byl P. Petiziol vládou České republiky jmenován honorárním konzulem pro celou oblast severovýchodní Itálie se sídlem v Udine. V této funkci se přímo podílel na rozvoji významných institucionálních vztahů mezi Itálií a Českou republikou. Také díky jeho profesionálnímu a vřelému přístupu byly uzavřeny dohody o spolupráci mezi regiony Furlansko-Julské Benátsko a Vysočina, uskutečnily se oficiální návštěvy hejtmana regionu Furlansko-Julské Benátsko na ministerstvech České republiky v Praze, setkání diplomatů a vládních představitelů České republiky s nejvýznamnějšími institucemi v jeho konzulárním obvodu, došlo k navázání partnerství mezi obcemi a městy obou zemí.

P. Petiziol poskytl svou podporu založení krajanského sdružení Český kulturní kroužek, účastní se jeho činnosti, pořádá konference a debaty v sídlech institucí a univerzit. Tyto akce se těší značnému mediálnímu ohlasu. V květnu 1992 ocenila československá vláda jeho činnost a udělila mu Medaili Jana Amose Komenského za zásluhy o kulturu. V září 2005 byl vyznamenán Stříbrnou medailí Ministerstva zahraničních věcí České republiky jako uznání za rozvoj česko-italských vztahů. V roce 2010 získal pamětní stříbrnou medaili Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Paolo Petiziol was born in Cervignano del Friuli, Italy. He studied economics and commerce with a focus on their legal aspects, and acquired further education in the field of banking revision and control at the most prestigious Italian universities (1979–1987). He became an advisor to internationalizing enterprises, especially for markets in Central and Eastern Europe and the Balkans. Mr. Petiziol is considered an expert in geopolitical processes in these areas. He has served in a number of important functions in business and public administration. Between 2010 and 2012, he served as an advisor for international relations to the president of the finance company FINEST S.p.A., aimed at promoting economic cooperation with the countries of Eastern Europe. Between 1999 and 2003, he was president of the company and participated in major economic and financial initiatives between northeastern Italy and the countries of Central and Eastern Europe. He was a member of government delegations and worked with the Italian Ministries of Industry and Foreign Affairs and supported the investment of a dozen of northern Italian enterprises in the Czech Republic. During commercial missions for the Italian economic institutions, he was an important source of information on economic relations and cooperation in this area.

Mr. Petiziol was co-founder of the international cultural association Mitteleuropa, established in 1974. As part of this forum, he has organized meetings of international importance involving diplomats, heads of state and governments of Central European countries. He is the representative of the autonomous region Friuli-Venezia Giulia on the board of Mittelfest, a cultural festival supported by the Friuli-Venezia Giulia region. He is also a director of the magazine Mitteleuropa. Since June 2012, he has been a board member of the University of Udine, with a focus on international relations.

In November 1996, Mr. Petiziol was appointed by the government of the Czech Republic as honorary consul for the whole region of northeastern Italy, based in Udine. In this capacity he was directly involved in the development of major institutional relations between Italy and the Czech Republic. Thanks to his professional yet warm approach, the regions of Friuli-Venezia Giulia and Vysočina signed cooperation agreements, the district commissioner of Friuli-Venezia Giulia paid official visits to several Czech ministries in Prague, meetings took place between diplomats and government officials of the Czech Republic and the most important institutions in his consular district, and a partnership was established between towns and cities of both countries. Mr. Petiziol lent his support to the establishment of the compatriot association the Czech Cultural Circle and now participates in its activities and helps organize conferences and debates in the seats of institutions and universities. In May 1992, the Czechoslovak government recognized his work by awarding him the Jan Amos Comenius Medal of Merit for Culture. In September 2005, he was awarded the Silver Medal of the Ministry of Foreign Affairs of the Czech Republic in recognition of his work on the development of Czech-Italian relations. In 2010, he received the silver commemorative medal of the Chamber of Deputies of the Parliament of the Czech Republic.

MARIE PROVAŽNÍKOVÁ

EVANGELICKÁ LAICKÁ KAZATELKA
/ PROTESTANT LAY PREACHER

UKRAJINA
/ UKRAINE

Marie Provazníková se narodila ve Veselynivce v Oděské oblasti na Ukrajině, kde dosud žije. Její české kořeny sahají do doby pobělohorských exulantů. Její otec byl vojákem československé východní armády a osvoboditelem Československa z roku 1945. Než odešla do důchodu, pracovala v místním zemědělském družstvu jako dojička. Po smrti manžela v roce 1992 zůstala sama s pěti dětmi, které vychovávala jako Čechy a ve svých rodinách dosud hovoří česky.

Osamostatněním Ukrajiny se změnily politické i hospodářské poměry. Otevřely se nové možnosti, krajané mohli znovu navázat styky se starou vlastí. V roce 1996 byl obnoven Nezávislý český evangelický bratrský sbor ve Veselynivce a vedení se ujala M. Provazníková. Bez jakéhokoli teologického vzdělání se začala seznamovat se strukturou církve, přípravou kázání i nároky pastýřské služby. Plně k tomu využívala možnosti spolupráce s kazateli z Čech, kteří v té době jezdili na Ukrajinu. 23. května 1999 ji synodní senior Českobratrské církve evangelické Pavel Smetana ordinoval ke službě Slova a svátostí. Znamená to, že splnila všechny podmínky dané řádem církve a vstoupila do řad ordinovaných presbyterů-laiků. S velkou pečlivostí vede každou neděli bohoslužby. Zúčastnila se první mezinárodní vědecké konference Husovská čtení v Oděse v roce 2007 a také další pořádané v roce 2012.

Do roku 1998 byla předsedkyní krajského spolku ve Veselynivce, stala se iniciátorkou založení folklorního souboru Zlatá rosa ve Veselynivce. Udržuje aktivní kontakty s jinými krajskými spolky, s Velvyslanectvím České republiky v Kyjevě i s ústředím Českobratrské církve evangelické v Praze. Pravidelně se zúčastňuje kurzů pro kazatele v České republice pořádané Spolkem evangelických kazatelů. Vedení Českobratrské církve evangelické je zejména prostřednictvím celocírkevního kazatele pro české sbory ve východní Evropě s M. Provazníkovou ve stálém kontaktu.

M. Provazníková rovněž organizuje práci s dětmi. Jako žena – laická kazatelka si získala velkou vážnost u okolních pravoslavných duchovních a ukrajinské veřejnosti. O jejím životě vyšlo několik článků v ukrajinském a českém tisku. Její dům je otevřen všem návštěvníkům z Čech, kteří přijíždějí do Veselynivky. V současné době s velkou péčí vychovává svá tři osiřelá vnoučata. M. Provazníková se od útlého dětství cítila spjata s vírou otců a starou vlastí, stále se zajímá o dění v České republice, organizovala sbírku na pomoc postiženým povodní v Čechách v roce 2002. Svým celoživotním postojem a rozhodnutím pomáhat dobré věci přispívá k šíření dobrého jména České republiky na Ukrajině.

•

Marie Provazníková was born in Veselynivka near Odessa in Ukraine, where she still lives. Her Czech roots date back to the time of the White Mountain exiles. Her father was a soldier in the Czechoslovak army on the Eastern front and liberator of Czechoslovakia in 1945. Before her retirement, she worked in the local collective farm as a milkmaid. After her husband's death in 1992, she was left alone with five children, whom she raised as Czechs and whose families still speak Czech today.

The separation of Ukraine changed the political and economic conditions, opening up new possibilities, especially allowing countrymen to re-establish contact with the old country. In 1996, the Independent Evangelical Church of Czech Brethren was restored in Veselynivka and Ms. Provazníková took over its management. Without any theological education, she became acquainted with the structure of the Church, preparing sermons and dealing with the demands of a pastoral ministry. She took full advantage of opportunities to meet with preachers from Bohemia who travelled to Ukraine at that time. On May 23, 1999, the senior Synod of the Evangelical Church, Pavel Smetana, ordained her to the ministry of the Word and Sacrament, which means that she fulfilled all the conditions set forth by the Church's by-laws and joined the ranks of ordained lay-presbyters. With great care, she leads worship services every Sunday. She participated in the first Husovská čtení (Jan Hus Readings), international scientific conference in Odessa in 2007 as well as in 2012.

Until 1998, Ms. Provazníková was the president of the expatriate association in Veselynivka and was the initiator of the folk group Zlatá Rosa (Golden Dew). She maintains active contacts with other expatriate associations, with the Embassy of the Czech Republic in Kiev, and with the headquarters of the Evangelical Church in Prague. She regularly attends courses for pastors in the Czech Republic organized by the Association of Evangelical Preachers. The leaders of the Evangelical Church of the Czech Brethren are in constant contact with Ms. Provazníková, particularly through the church-wide minister for Czech churches in Eastern Europe.

Ms. Provazníková also organizes work with children. As a woman lay preacher, she has gained great esteem from the surrounding Orthodox clergy and the Ukrainian public. Several articles have been published about her life in the Ukrainian and Czech press. Her house is open to all visitors from the Czech Republic who come to Veselynivka. She is currently raising her three orphaned grandchildren. From early childhood, Ms. Provazníková felt connected with faith fathers and the old country - she still cares about what is happening in the Czech Republic, and even organized a benefit for the victims of the 2002 floods. Her lifelong attitude and determination to help the good things contributes to spreading the good name of the Czech Republic in Ukraine.

•

DAGMAR TAKÁCSOVÁ

OČNÍ LÉKAŘKA A KRAJANSKÁ
AKTIVISTKA
/ OPHTHALMOLOGIST
AND EXPATRIATE ACTIVIST

SLOVENSKO
/ SLOVAKIA

Dagmar Takácsová se narodila v Náchodě. V roce 1971 absolvovala Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy v Hradci Králové. V současné době žije v Košicích, kde provozuje soukromou praxi jako oční lékařka. Po rozpadu Československa patřila MUDr. Takácsová k zakladatelům Českého spolku na Slovensku a jeho regionální odnože v Košicích. Od roku 1998 je předsedkyní košické organizace, která je nejpočetnější a neaktivnější z celého Slovenska. Činnost spolku je zaměřena na uchování a kultivování mateřského jazyka, zachování českého kulturního dědictví ve Slovenské republice, propagaci a realizaci české kultury, jak ve vlastní menšině, tak ve většinové společnosti a také na podporu zájmů České republiky na Slovensku. Český spolek v Košicích jako jediný na Slovensku provozuje českou knihovnu, která je aktuálně doplňována novými publikacemi.

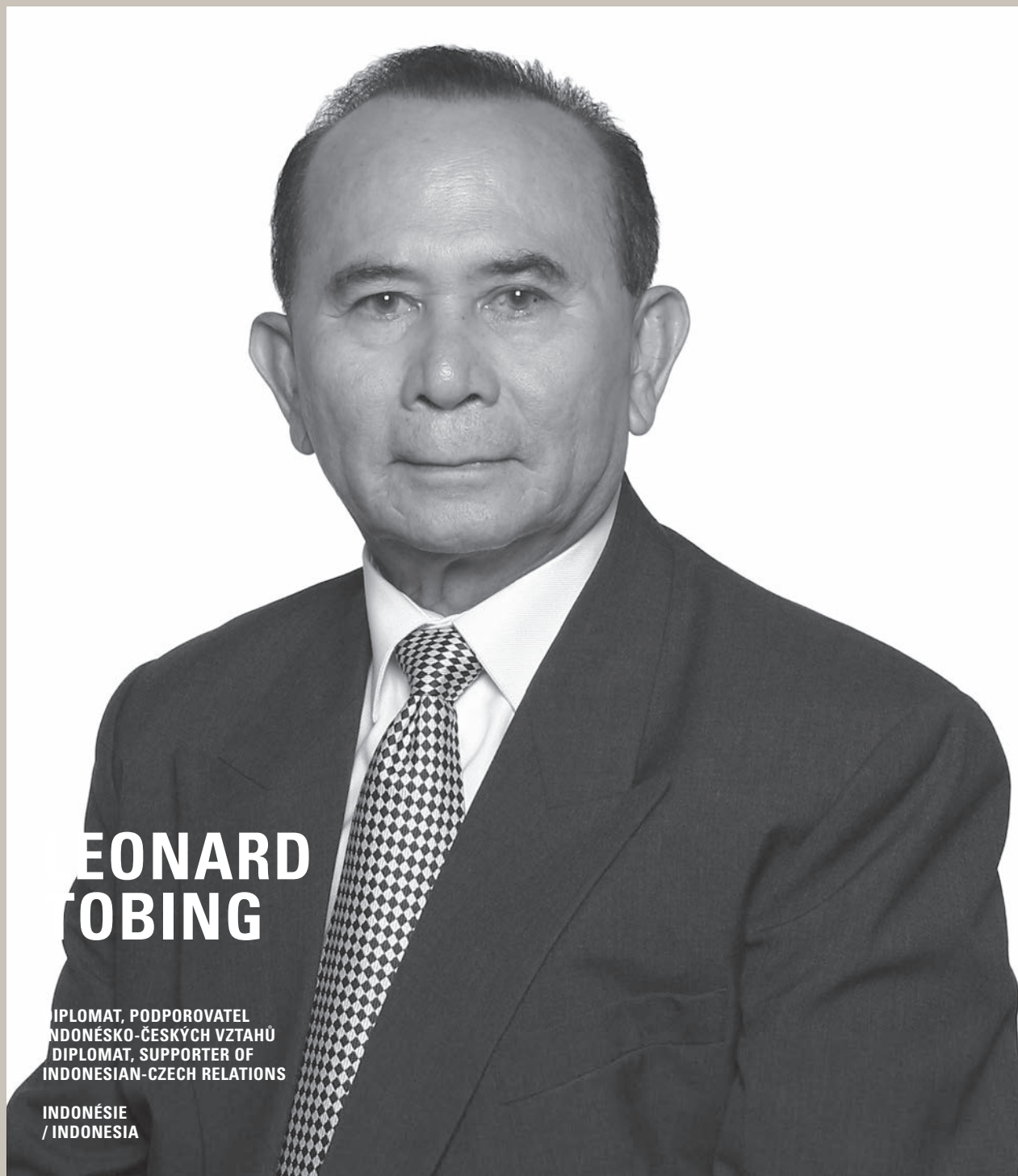
D. Takácsová se významně podílí na organizaci každoročního festivalu Dny české kultury v Košicích. Na jeho programu jsou akce, které probíhají vedle Košic i v dalších slovenských městech. V devatenáctém ročníku festivalu v roce 2012 to bylo třicet osm atraktivních akcí. Zastoupena byla zejména hudba – koncerty komorního souboru Virtuosi di Praga, houslisty Jaroslava Šonského nebo známého violoncelisty Jiřího Barty, koncerty dětského pěveckého sboru Primavera z Brna i hudební setkání posluchačů Univerzity Karlovy a Prešovské univerzity. Organizátorka D. Takácsová se svými kolegy nezapomíná v programu festivalu ani na děti. Jsou jim věnována filmová představení i výstavy s tvořivými dílnami a scénická autorská čtení. Také dospělým návštěvníkům jsou určeny četné výstavy. V posledním ročníku to byla fotografická tvorba Stanislava Tůmy, výstava dokumentující filmovou tvorbu Jiřího Trnky, fotovýstava Petra Našice zase přiblížila natáčení oskarového Formanova Amadea. Další expozice byly zaměřeny na tvorbu Karla a Josefa Čapka, na český architektonický kubismus a na pražská domovní znamení. V rámci Dnů české kultury bývá zastoupeno divadlo, hraný i dokumentární film. D. Takácsová je organizační duší všech uvedených akcí, odpovídá za dramaturgii a realizaci celého festivalu.

Od roku 1998 organizuje D. Takácsová vystoupení Ženského sboru Českého spolku, jediného českého hudebního tělesa na Slovensku. Tento pěvecký soubor si získal renomé na Slovensku i v zahraničí a vydal již čtyři kompaktní disky se svou tvorbou. Od roku 2000 každoročně pořádá D. Takácsová s Českým spolkem v Košicích letní tábory pro děti a mládež z rodin českých krajanů, které pomáhají udržovat jejich české kulturní a jazykové povědomí. Pořádají také kulturní, vzdělávací a společenské programy pro českou menšinu a širší veřejnost. Velmi známým společenským programem je každoroční Český ples v Košicích. Finančně a organizačně se D. Takácsová spolu s Českým spolkem podílela na instalaci památníku Tomáše Garrigua Masaryka a Milana Rastislava Štefánika v Košicích. Koordinuje provozování webových stránek s informacemi pro krajany a vydávání výběru z těchto stránek v podobě časopisu Stříbrný vítr. Organizačně přispěla k vytvoření naučné stezky po stopách československých legionářů na Košicku.

Dagmar Takácsová was born in Náchod. In 1971, she graduated from the Faculty of Medicine of Charles University in Hradec Králové. She currently lives in Košice, where she runs a private ophthalmology practice. After the dissolution of Czechoslovakia, Dr. Takácsová was one of the founders of the Czech Society in Slovakia and its regional chapter in Košice, of which she has been president since 1998. As the largest and most active chapter in Slovakia, its activities are focused on promoting the interests of the Czech Republic in Slovakia, preserving and cultivating the mother tongue and Czech cultural heritage in Slovakia, and promoting and implementing Czech culture (both as a minority and as part of the majority society). The Czech Society in Košice operates the only Czech language library in Slovakia.

Dr. Takácsová plays an important role in organizing the annual Czech Culture Days festival in Košice. Its program includes events that take place in other Slovak cities in addition to Košice. The 2012 festival was the 19th time the Czech Culture Days have been held and featured 38 interesting events. Events were primarily musical - concerts by the Virtuosi di Praga chamber ensemble, violinist Jaroslav Šonský and cellist Jiří Barta, concerts of the Primavera children's choir from Brno, and musical meetings of students at Charles University and the University of Prešov. Dr. Takácsová and her colleagues did not forget about younger festival attendees. There were film screenings, exhibitions with creative workshops, and readings. Adult visitors had many exhibitions to choose from, such as the photographic work of Stanislav Tůma, an exhibition documenting Jiří Trnka's filmmaking, and Petr Našic's photography exhibition examining the shooting of Miloš Forman's Oscar-winning Amadeus. Other exhibitions focused on the work of Karel and Josef Čapek, Cubism in Czech architecture, and Prague house signs. The festival also features theater productions, as well as feature and documentary films. Dr. Takácsová is the guiding spirit of the festival, responsible for its programming and implementation.

Since 1998, Dr. Takácsová has organized performances of the Czech Society's Women's Choir, the only Czech musical ensemble in Slovakia. The choir is renowned in Slovakia and abroad and has issued four CDs of its work. Since 2000, the Czech Society has organized summer camps in Košice for children and youth from families of Czech compatriots to help keep up their Czech cultural and linguistic awareness. Another well-known Society event is the annual Czech Ball in Košice. Dr. Takácsová, along with the Czech Society, contributed both financially and organizationally to the installation of the Tomáš Garrigue Masaryk and Milan Rastislav Štefánik memorial in Košice. She coordinates websites containing information for expatriates and publishes articles from these sites in the magazine Stříbrný vítr (Silver Breeze). She also assisted with the creation of educational trails in the footsteps of Czechoslovak legionnaires in the Košice region.

LEONARD TOBING

DIPLOMAT, PODPOROVATEL
INDONÉSKO-ČESKÝCH VZTAHŮ
DIPLOMAT, SUPPORTER OF
INDONESIAN-CZECH RELATIONS

INDONÉSIE
/ INDONESIA

Leonard Tobing se narodil ve městě Binjai v provincii Severní Sumatra v Indonésii. Po absolvování základní a střední školy v Jakartě odjel v roce 1961 do Československa a na Vysoké škole ekonomické v Praze studoval obor zahraniční obchod. Studium úspěšně ukončil v roce 1968. Po návratu do Indonésie nastoupil na Ministerstvo zahraničních věcí a dalších čtyřicet let pracoval jako kariérní diplomat, mimo jiné na velvyslanectvích v Paříži a v Bruselu. V letech 1995–1999 byl velvyslancem Indonésie v České republice. Během svého působení v této funkci se výrazně zasloužil o rozvoj česko-indonéských vztahů, zejména v oblasti ekonomické a kulturní. Prokázal osobní odvahu, když ještě před pádem autoritativního režimu prezidenta Suharta umožnil českým občanům indonéského původu, které režim přes třicet let pokládal za nepřátelské osoby, aby mohli cestovat do své původní vlasti.

Leonard Tobing má od svých studií na Vysoké škole ekonomické v Praze v 60. letech velmi pozitivní vztah k České republice a v rámci svého diplomatického působení, ale i mimo ně, se zasloužil o realizaci řady aktivit důležitých pro rozvoj česko-indonéských vztahů. V roce 1997 se zasadil o darování a převoz dvojice vzácných varanů komodských z Indonésie do Zoologické zahrady Plzeň, čímž se Česká republika v té době stala jedním z mála míst na světě, kde se tento nejmohutnější žijící ještěr chová. V roce 2004 pak pomohl zajistit pár varanů komodských pro Zoologickou zahradu hlavního města Prahy a její nově otevřený pavilon Indonéská džungle.

Od roku 2003 se Leonard Tobing aktivně účastnil přípravy rozvojových projektů České republiky v Indonésii v oblasti zemědělství a životního prostředí. Podílel se na vybudování zemědělského vzdělávacího centra při univerzitě Unita Tapanuli a také z vlastní iniciativy založil středisko středoškolského zemědělského vzdělávání se zkráceným názvem P4S v Pagarbatu na Sumatře. Na realizaci těchto projektů navázala další činnost České zemědělské univerzity (ČZU) v Praze, jejíž odborníci a studenti od té doby na Sumatře prakticky nepřetržitě působí a s Leonardem Tobingem neustále spolupracují na probíhajících projektech.

Leonard Tobing významně přispěl k navázání vztahů úzké spolupráce ČZU se třemi univerzitami na Sumatře. Tato spolupráce spočívá v pravidelné výměně studentů, vědců a pedagogů. V roce 2007 mu byla udělena cena rektora ČZU nazvaná Bohyně úrody Ops za rozvoj česko-indonéských vzdělávacích projektů a v roce 2010 pamětní medaile rektora ČZU. Od ukončení své diplomatické kariéry žije Leonard Tobing poblíž svého rodiště na Sumatře a věnuje se farmě a vzdělávacímu centru, které založil ze svých prostředků a kde se děti z chudých rodin školí v zemědělských pracích. Na jejich výuce a praxi se podílejí i vysokoškolské učitelé a studenti postgraduálního studia ČZU.

•

Leonard Tobing was born in Binjai in Indonesia's North Sumatra province. After finishing secondary school in Jakarta in 1961, he went to Czechoslovakia and studied international business at the University of Economics in Prague and successfully completed his studies in 1968. After returning to Indonesia, he joined the Ministry of Foreign Affairs, and spent the next forty years as a career diplomat, working at various embassies, including the embassies in Paris and Brussels. Between 1995 and 1999, he served as the Indonesian ambassador to the Czech Republic. During his tenure in this position, he significantly contributed to the development of Czech-Indonesian relations, especially in the areas of business and culture. He showed personal courage before the fall of the authoritarian regime of President Suharto when he allowed Czech citizens of Indonesian origin, whom the regime had considered its enemies for over thirty years, to travel to their homeland.

Ever since his studies at the University of Economics in Prague during the 1960s, Mr. Tobing has kept a very positive attitude towards the Czech Republic. He was responsible for a number of activities relevant to the development of Czech-Indonesian relations, implemented both within and without his diplomatic job. In 1997, he oversaw the donation and transport of a pair of rare Komodo dragons from Indonesia to Zoo Pilsen, making the Czech Republic one of the few places in the world where the most powerful living lizard is bred. In 2004, he helped acquire a pair of Komodo dragons for Prague Zoo and its newly opened Indonesian jungle pavilion.

Since 2003, Mr. Tobing has actively participated in the preparation of Czech development projects in Indonesia related to agriculture and the environment. He participated in the construction of an agricultural training center at the University of Unita Tapanuli and also, on his own initiative, founded a secondary agricultural education center with the abbreviated name of P4S in Pagarbatu, Sumatra. Czech University of Life Sciences (CULS) assisted in the implementation of this project, and its experts and students have been present in Sumatra ever since its establishment, working on projects with Mr. Tobing.

Mr. Tobing significantly contributed to the establishment of close relations of the CULS with three universities in Sumatra. This cooperation consists of regular student, scholar and teacher exchanges. In 2007, Mr. Tobing was presented the CULS Rector's award, called the Goddess of the Harvest Ops, for the development of Czech-Indonesian educational projects, and, in 2010, a commemorative medal of the rector of CULS. After retiring from his career as a diplomat, he has been living near his birthplace in Sumatra focusing on his farm and education center built using his own funds, where children from poor families are trained as farm workers. Teachers and post-graduate students of CULS are involved in teaching and practice here.

•

CHARITA ČESKÁ REPUBLIKA

NEZISKOVÁ HUMANITÁRNÍ
ORGANIZACE
/ NON-PROFIT HUMANITARIAN
ORGANIZATION

CARITAS CZECH REPUBLIC

Charita Česká republika nabízí, jako největší nestátní poskytovatel sociálních a zdravotních služeb, podporu matkám s dětmi v tísní, lidem bez přístřeší, osobám se zdravotním a mentálním postižením, sociálně slabým rodinám, drogově závislým, opuštěným starým lidem a všem dalším, kdo se ocitají v nouzi či těžké životní situaci. Charita Česká republika je církevní právnickou osobou a součástí římskokatolické církve. Důležitou součástí charitní práce je rovněž humanitární pomoc v zahraničí. Na tu se od roku 2000 zaměřuje Oddělení humanitární pomoci a rozvojové spolupráce při Sekretariátu Charity Česká republika a s vlastními projekty také jednotlivé (arci)diecézní Charity.

V únoru 2013 si Charita Česká republika připomněla 20 let od okamžiku, kdy vypravila konvoj do Bosny a Hercegoviny, a tak se poprvé zapojila do mezinárodní humanitární pomoci. Od té doby poskytovala pomoc ve 28 zemích zasažených ozbrojeným konfliktem (země bývalé Jugoslávie, Čečensko, Afghánistán, Irák aj.) či přírodní katastrofou (mj. Irán, Srí Lanka, Indonésie, Haiti, Japonsko, Somálsko). Vedle dodávek balíčků s potravinami a dalšími nezbytnými potřebami poskytuje postiženým lidem také psychosociální pomoc a pomáhá jim najít nové zdroje obživy. Aktuálně je v tomto směru Charita Česká republika aktivní zejména v Jordánsku, kde pomáhá syrským uprchlíkům, a také v oblasti Afrického rohu sužované hladomorem.

Vedle toho probíhá dlouhodobější rozvojová spolupráce, která často navazuje na pomoc humanitární, zejména formou podpory drobných zemědělců a dalších drobných podnikatelů (Haiti, Indonésie). V dalších případech zase pomáhá přenést své zkušenosti ze sociálních a zdravotních služeb v České republice do dalších zemí. Podporuje tak například sociální práci s mládeží (Moldavsko), domácí péči (Gruzie) či mobilní ošetřovny (Mongolsko) nebo začleňování dětí se zdravotním postižením do škol (Kambodža).

Realizace uvedených projektů vyžaduje mimořádné nasazení jak velkého počtu dobrovolníků, tak civilních zaměstnanců. Hnacím motorem aktivit je snaha o pomoc potřebným, při respektování jejich důstojnosti a svobody. Charita Česká republika při svém působení v zahraničí vždy klade důraz na úzkou spolupráci s místními komunitami. V tom jí pomáhá i fakt, že je členem sítě 165 národních katolických charit sdružených do Caritas Internationalis, a může se tedy v oblastech katastrof a dlouhodobých krizí opírat o spolupráci s místními partnery. Za roky své existence si Charita Česká republika získala na mezinárodním poli vynikající renomé nejenom s ohledem na obsah své činnosti, ale také s ohledem na profesionalitu a nasazení, které svým projektům věnuje.

•

As the largest non-governmental provider of social and health services, Caritas Czech Republic offers support for mothers with children in need, homeless people, people with physical and mental disabilities, underprivileged families, drug addicts, lonely older people, and all those who find themselves in emergency or difficult situations. Caritas Czech Republic is a religious legal entity and part of the Roman Catholic Church. An important part of its charity work is also humanitarian aid abroad. Since 2000, both the Department of Humanitarian Aid and Developmental Cooperation of the Secretariat of Caritas Czech Republic as well as individual diocesan charity organizations have focused on such projects.

In February 2013, Caritas Czech Republic marked two decades of international humanitarian assistance. Their work in this area began when they sent a convoy to Bosnia and Herzegovina in 1993. Since then, Caritas has provided assistance in 28 countries affected by armed conflict (countries of the former Yugoslavia, Chechnya, Afghanistan, Iraq, etc.) or natural disasters (such as Iran, Sri Lanka, Indonesia, Haiti, Japan, Somalia). In addition to supplying packages of food and other essential needs, Caritas also provides psychosocial support to affected people and helps them find new sources of livelihood. Current Caritas Czech Republic projects in this field include helping Syrian refugees in Jordan and those affected by famine in the Horn of Africa.

In addition, Caritas provides ongoing long-term development cooperation, which often builds on humanitarian assistance, in particular by supporting small farmers and other small businesses (Haiti, Indonesia). In other cases, they also help by bringing their experiences from social and health services in the Czech Republic to other countries. It supports projects such as social work with youth (Moldova), home care (Georgia) and mobile infirmaries (Mongolia) or the inclusion of children with disabilities in schools (Cambodia).

Implementation of these projects requires extraordinary commitment by large numbers of volunteers as well as civilian employees. The driving force behind the charity's activities is to help the needy while respecting their dignity and freedom. In their activities abroad, Caritas Czech Republic has always emphasized close cooperation with local communities. As a member of the network of 165 national Catholic charities affiliated with Caritas Internationalis, Caritas Czech Republic benefits from local connections with other members and partners can rely on cooperation with these organizations in times of disaster or long-term crises. Since its founding, Caritas Czech Republic has earned an excellent reputation internationally, not only with regard to the content of their work, but also with regard to the professionalism and commitment that they dedicate to their projects.

•

Vydalo
Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky